

תת"ע 13410/12/17 - מדינת ישראל נגד טל ספיבק

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 13410-12-17 מדינת ישראל נ' טל ספיבק

לפני כבוד השופט דן סעדון	מדינת ישראל
המאשימה:	
נגד	
הנאשמים:	טל ספיבק

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן עקב אי התייצבות הנאשם.

לנאשם נרשם דוח שעניינו נהיגה במהירות העולה על המותר. ההזמנה לדיון נשלחה למענו של הנאשם וחזרה בציון "לא נדרש". בעקבות זאת נשפט הנאשם בהיעדרו והוטל עליו עונש (קנס).

הנאשם טוען כי מדובר בדוח מספר ברירת משפט בגינו הוא הגיש בקשה להישפט. מכיוון שלא קיבל כל זימון לדיון הוא לא התייצב. לחלופין עותר הנאשם לבטל את גזר דינו ולקבוע את גזר הדין רק לאחר שמיעת טענותיו. יצוין כי בתגובתה מסכימה התביעה (לפנים משורת הדין) לבקשה חלופית זו.

דיון והכרעה

ההזמנה לנאשם נשלחה למענו הרשום וחזרה בציון לא נדרש. מעיון באישור המסירה עולה כי מצוינים בו לכאורה שם המוסר, חתימתו ותאריך (לא ברור) וכן חותמת. עם זאת, לא מצוין באישור המסירה כי המבקש הוזמן על ידי הדוור לדרוש את ההזמנה לדיון בסניף הדואר. בשאלת תחולתה של תקנה 40 לתקנות סדר הדין הפלילי בענייננו קיימות למיטב ידיעתי, שתי גישות כאשר הלכה ברורה ומחייבת טרם נפסקה. גישה ראשונה היא בית מדרשם של בימ"ש המחוזי בת"א (ראו למשל: עפת (ת"א) 47331-02-16 אהד דרייפוס נ' מדינת ישראל) ובימ"ש מחוזי מרכז. על פי גישה זו על מנת להעביר לנאשם את הנטל להראות כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו נדרש אישור המסירה המוצג להיות ממולא כדבעי ובכלל זה לשקף את העובדה שהנאשם הוזמן לדרוש את דבר הדואר מסניף הדואר. מנגד, קובעת החלטת בימ"ש המחוזי בחיפה (עפ"ת (חי') 20229-12-17 דוד חזן נ' מדינת ישראל) כי די בהנחת הודעה על דבר דואר רשום בתיבת הדואר של הנמען, ללא הכרח למסור באופן אישי הודעה זו, על מנת להקים את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי. על פי גישה זו "הטוען שלא קיבל הזמנה שנשלחה בדואר רשום עליו הראיה".

הנאשם בבקשתו לא התייחס, וממילא לא הניח תשתית, לאפשרות כי הותרת פסק הדין בעינו תגרום לו עיוות דין. על כן, ניתן לקבוע כי על פי הגישה הראשונה שהצגתי יש לקבל את הבקשה ולבטל את פסק הדין בשים לב לפרטים החסרים באישור המסירה. על פי הגישה השנייה יש לדחות את הבקשה ולהותיר את פסק הדין על כנו שכן על הנאשם (שעליו הראיה) הנטל להוכיח כי לא קיבל הזמנה שנשלחה אליו בדואר רשום והנאשם לא עמד בנטל זה.

בשים לב לכך שטרם התקבלה הכרעה ברורה בין הגישות דלעיל נראה לי כי לעת עתה ראוי לאמץ את הגישה השנייה הנוחה יותר לנאשם והמסייגת את היקפה של חזקת המסירה רק למקרים בהם ברור וגלוי כי הליך דיוור המסמך לנמען היה תקין על פניו לכל הפחות.

פסק הדין בטל. אני קובע את התיק להקראה ליום 13.3.18 שעה 08.30.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ח, 06 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.